

2005 m. gruodžio 23 d. Europos Bendrijų Komisijos pareikštas ieškinys Italijos Respublikai**(Byla C-465/05)**

(2006/C 60/46)

(Proceso kalba: italų)

2005 m. gruodžio 23 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos E. Traversa ir E. Montaguti, ieškinys Italijos Respublikai.

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo:

1) pripažinti, kad Italijos Respublika, nustatydamą, jog:

- užsiimti privataus apsaugos darbuotojo veikla galima tik prisiekus ištikimybę Italijos Respublikai,
- užsiimti privačios saugos veikla galima tik gavus prefekto leidimą,
- minėtas leidimas galioja tik apibrėžtoje teritorijoje ir yra išduodamas atsižvelgiant į toje pačioje teritorijoje jau veikiančių saugos įmonių skaičių ir dydį,
- privačios saugos įmonės privalo turėti veiklos centrą kiekvienoje provincijoje, kurioje vykdo savo veiklą,
- šių įmonių darbuotojai turi turėti asmeninį leidimą užsiimti saugos veikla,
- saugos įmonės gali gauti leidimą tik jei turi ne mažesnę ir (arba) ne didesnę nei nustatytą darbuotojų skaičių,
- privačios saugos įmonės privalo sumokėti garantiją vietinėje *Cassa depositi e prestiti*,
- privačių saugos paslaugų kainas nustatytose ribose patvirtina prefektas,

neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 ir EB 49 straipsnius;

2) priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Privataus apsaugos darbuotojo veikla nėra tiesiogiai ir specifiskai susijusi su viešosios valdžios funkcijų vykdymu, todėl šiuo atveju negalima taikyti Sutarties 45 ir 55 straipsniuose numatytų įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas išimčių.

1. Pareiga duoti priesaiką yra nepateisinamas ir neproporcingas apribojimas, atsižvelgiant į privataus apsaugos darbuotojo veiklos pobūdį. Oficiali priesaika apsunkina Bendrijos subjektų steigimąsi Italijoje ir apskritai mažina galimybę patekti į Italijos privačių saugos paslaugų rinką bei atgraso galimus tokių paslaugų teikėjus nuo jų teikimo.
2. Reikalavimas gauti leidimą, taikomas kiekvienam asmeniui, norinčiam Italijoje teikti privačias saugos paslaugas, neatsižvelgiant į tai, kad šių paslaugų teikėjui panašūs reikalavimai jau taikomi jo įsisteigimo valstybėje narėje, yra nepateisinamas laisvės teikti paslaugas apribojimas.
3. Šios srities Bendrijos įmonė, norinti įsisteigti Italijoje ir veikti tam tikroje jos dalyje, turi gauti tiek leidimų, kiek provincijų patenka į jos veiklos teritoriją (Italijoje yra 104 provincijos). Kompetentinga valdžios institucija (prefektas) gali atsisakyti suteikti šiuos leidimus, atsižvelgdama į toje pačioje teritorijoje jau veikiančių saugos įmonių skaičių ir dydį.
4. Norinti įsisteigti Italijoje įmonė privalo pasirūpinti, kad turės tiek būstinių, kiek gaus leidimų ir kiek provincijų apims jos veikla, net jei tiek patalpų nereikia jos veiklai vykdyti. Be to, numatyti pareigą turėti patalpas reiškia paneigti laisvę teikti paslaugas, nes reikalaujama, kad tokias paslaugas iš užsienio teikiantis asmuo turėtų įmonę Italijoje.
5. Pagal Italijos įstatymą kiekvienas darbuotojas, teikiantis vienkartinės saugos paslaugas, privalo turėti asmeninį leidimą užsiimti šia veikla Italijoje, neatsižvelgiant į jokiais patikrinimo priemonėmis, taikomas kiekvienam prisiekusiam privačiam apsaugos darbuotojui jo kilmės valstybėje narėje.
6. Prefektų išduodamuose leidimuose gali būti nurodytas reikalavimas, susijęs su mažiausiu ir (arba) didžiausiu darbuotojų skaičiumi. Nesilaikant nustatytų ribų, leidimas atšaukiamas. Tokios nuostatos yra įsisteigimo laisvės ir laisvės teikti paslaugas apribojimas, kuris gali visiškai atimti galimybę mažoms įmonėms patekti į rinką.
7. Italijos įstatymas numato pareigą privačios saugos įmonėms sumokėti garantiją *Cassa depositi e prestiti*, neatsižvelgdamas į savo tikslu panašius reikalavimus, paslaugų teikėjui jau taikomus jo įsisteigimo valstybėje narėje.

8. Laisvės nustatyti kainas suvaržymas yra kitas įsisteigimo laisvės ir laisvės teikti paslaugas apribojimas. Iš tiesų naujas paslaugų teikėjas, norintis patekti į nurodytą rinką, turi stengtis išsiskirti iš savo konkurentų, o paslaugų kaina yra esminis klientų pritraukimo veiksnys.

2006 m. sausio 9 d. Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo ir kt. pateiktas apeliacinis skundas dėl 2005 m. spalio 19 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija) sprendimo byloje T-415/03 Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo ir kt. prieš Europos Sąjungos Tarybą, palaikomą Europos Bendrijų Komisijos ir Prancūzijos Respublikos

(Byla C-6/06 P)

Finanzgericht Hamburg (Vokietija) 2005 m. lapkričio 21 d. nutartimi pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Willy Kempter KG prieš Hauptzollamt Hamburg-Jonas, — Eksporto grąžinamoji išmoka

(2006/C 60/48)

(Byla C-2/06)

(Proceso kalba: ispanų)

(2006/C 60/47)

(Proceso kalba: vokiečių)

Finanzgericht Hamburg (Vokietija) 2005 m. lapkričio 21 d. nutartimi kreipėsi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą su prašymu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2006 m. sausio 4 d., priimti prejudicinį sprendimą byloje Willy Kempter KG prieš Hauptzollamt Hamburg-Jonas, — Eksporto grąžinamoji išmoka.

2006 m. sausio 9 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo gautas Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo ir kt., atstovaujamos advokatų E. Garayar Gutiérrez, G. Martínez-Villaseñor, A. García Castillo ir M. Troncoso Ferrer, apeliacinis skundas dėl Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija) 2005 m. spalio 9 d. sprendimo byloje T-415/03 Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo ir kt. prieš Europos Sąjungos Tarybą, palaikomą Europos Bendrijų Komisijos ir Prancūzijos Respublikos.

Apeliantai Teisingumo Teismo prašo:

Finanzgericht Hamburg prašo Teisingumo Teismo atsakyti į šiuos klausimus:

1. Ar galutinio administracinio sprendimo peržiūros ir pakeitimo, siekiant atsižvelgti į tuo tarpu Europos Bendrijų Teisingumo Teismo pateiktą atitinkamų Bendrijos teisės nuostatų išaiškinimą, sąlyga yra tai, kad suinteresuotoji šalis būtų užginčijusi administracinį sprendimą nacionaliniuose teismuose, remdamasi Bendrijos teise?
2. Ar, neatsižvelgiant į 2004 m. sausio 13 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teismo sprendime *Kühne & Heitz* (C-453/00, Rink. p. I-837) nustatytas sąlygas, prašymui peržiūrėti ir pakeisti galutinį administracinį sprendimą, kuris prieštarauja Bendrijos teisei, dėl aukštesnės teisės galią turinčių Bendrijos teisės pagrindų taikomas atitinkamas terminas?

1. Pripažinti šį apeliacinį skundą priimtinu;

2. Visiškai panaikinti 2005 m. spalio 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą byloje T-415/03;

3. Patenkinti šiuos pirmojoje instancijoje pareikštus reikalavimus:

— Pripažinti, kad Bendrijai kilo deliktinė atsakomybė dėl to, kad panaikino dalį Ispanijos ir laivų, turinčių teisę 1996-2001 metais ICES VIII rajone žvejoti ančiuvius, bendrų leistinių ančiuvių sugavimų Europos Sąjungos Tarybos priimtais Reglamentais 3074/1995 ⁽¹⁾, 390/1997 ⁽²⁾, 45/1998 ⁽³⁾, 48/1999 ⁽⁴⁾ ir 2848/2000 ⁽⁵⁾ patvirtinant Portugalijos kvotos ICES IX rajone perleidimą, pagal kurį Prancūzijai suteikiama teisė žvejoti ICES VIII rajone ir taip pažeidė Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos Stojimo į Europos Bendrijas akto 161 straipsnio 1 dalies f punktą ir santykinio stabilumo principą bei teisinio tikrumo ir teisėtų lūkesčių principus.